

STRÁŽCI STEALENOR

GREENBERG

© Charlie Greenberg, 2015

ISBN: 978-80-88091-12-7
Vydavatelství Charlie Greenberg

Pár slov autora

Příběh muže ukrytý v této knize je na počátku temný, hořký a osamocený. Přál si, aby jeho život byl jiný a on nemusel ztratit vše, co miloval. Potom by však pravděpodobně měly dějiny pradávnej země Askalornu zcela jiný vývoj. Máme štěstí, že si vybíráme svůj osud nebo je to naše prokletí? Elendir si pokládal ještě další otázku po dobu své cesty. Mohu své rozhodnutí změnit a žít jiný život?

Najděte svou odpověď při čtení příběhu Elendira z Helsferianu.

Pastýř a pes	5
Návraty osudu	14
Na dně skříně	25
Dvě osamocené duše	34
Volání	42
Cesta z Helsferianu	49
Plíživá Tma	56
Skutečné povahy	66
Vzpomínky v Tarsilu	80
Bílá Liška	92
Volání ze západu	97
Mezi černou a bílou	105
Šumivý Les	113
Druhá strana lesa	120
Torheim	125
Luk, meč a tesáky	134
Setkání na Neretil Sun	139
Elthariononova zahrada	146
Probuzení	158
Dál na východ	170
Nový Věk	178

Pastýř a pes

I.

Muž stál u okna a těžce oddechoval. „Proč mě pořád pronásledují?“ ptal se do ticha.

Otočil se, aby si v míse s vodou namočil ruce. Protřel si obličej a naposledy těžce vydechl. Vrátil se k posteli odkud se díval z okna.

Elendir z Helsferianu měl tu noc další zlé sny. Vysoký a pohledný muž měl tmavé vlasy a hnědozelené uhrančivé oči plné vzdoru.

Žil ve městě jménem Helsferian, kterým protékala řeka Oridia. Město leželo na severovýchodě země Askalorn v hustých listnatých lesích. Tvořilo pomyslnou hranici civilizace směrem od východu, kde se tyčily hory, dotýkající se nebes.

II.

„Dobré ráno Firne,“ popřál psímu příteli, když se ráno protahoval.

Rozdělal oheň, aby si měl kde ohřát vodu a šel ven natrhat listy na malinový čaj.

Vrátil se zpět a přiložil do ohně. Do kotlíku nalil vodu a listy připravil do hrnku. Fiern, krásný pes Menhionského pasteveckého plemene, kolem něj poskakoval. Jeho hustá bílá srst odrážela paprsky světla do celé místnosti.

Voda v kotlíku začala bublat. Elendir zalil listy vonící byliny. Plátky kroužily po obvodu keramické nádoby. Praskání kůrky při krájení chleba prozrazovalo, že snídaně bude za chvíli připravená.

Elendir si sedl ke stolu a dal se do jídla. Fiern jako společník mu byl ze všech na celém světě nejpříjemnější. Možná proto, že nemluvil. Stejně, jako téměř nemluvil ani sám Elendir.

Zavrzaly dveře a pes vyskočil ven. Hned za ním následoval jeho pán. Vydali se za svou každodenní činností, na louku hlídat ovce.

Cesta, kterou chodili každé ráno, byla přímá, vedla na hranici lesa, kde bylo několik velkých kamenů tvořících tiché stíny, jako ochránce před sluncem.

Elendir poplácal Fierna po pravém boku. Pes se rozběhl okolo louky, aby začal nahánět ovečky k sobě. Muž se posadil do stínu velkého kamene připomínajícího pomník z dávných časů. Otevřel rozečtenou knihu.

Za jeho zády, necelé dvě míle dál, se tyčila velká katedrála, vedle ní na kopci zdánlivě malý hrad. To vše, včetně náměstí a hlavní části města stálo na břehu řeky Oridia. O Helsferianu se říkalo, že je hned po hlavním městě Nor Tarsilu a bájném přímořském Menhionu nejkrásnější část Askalornu. Elendir si tím byl jistý, protože téměř celou zemi procestoval.

Fiern se ke svému pánovi s vyplazeným jazykem vrátil dřív než obvykle. Elendir věděl, že nemusí zvedat zrak, aby se přesvědčil o pořádku mezi ovce. Pozornost věnoval příběhu Askalornských jezdců.

Vlahý vítr šuměl trávou a hory v dálce vypadaly, že skrývají dávné tajemství.

Ozvalo se cvaknutí knihy. Elendir svazek odložil do stínu velkého kamene. Pozoroval vysoké hory s mohutnými štíty.

Uvnitř ho tiše hladila samota a pocit prázdnoty. Vybavil se mu zlý sen z minulé noci. Vzpomněl si, co vše se dělo před příchodem do Helsferianu. Svět, který znal, už neexistoval. Cítil v sobě hluboký smutek. Uvědomoval se, že už se nic z toho dobrého nevrátí. Jeho minulost tiše proplouvala kolem něj. Byl chycen vlastními vzpomínkami.

Ozvalo se hlasité a zvučné zaštekání Fierna. Elendir se prolomil ledem, věznicím jej pod tíhou vzpomínek.

„Děkuji.“

Vyšel se na procházku mezi ovce. Desítky bílých chomáček pasoucích se na rozlehlé louce vypadaly jako mraky ve světě naruby. Němé tváře, které přesně věděly, co je jejich úkolem. Pást se a nechat si ostříhat vlnu. Nekonečný koloběh života téměř nepochopitelně poklidného zvířete. Žádný vzdor, žádná síla. Jen věčné přežvykování.

Elendir se cítil být jednou z nich. V životě mnoho zažil. Poslední rok, který trávil v Helsferianu, byl prázdný jako říční koryto bez vody.

„Dnes je pátek. Půjdu na hrad učít slečnu Arindel.“

Fiern pokýval hlavou. Učitel se připravoval na odchod. Oblékl se, aby v paláci nevypadal jako obyčejný pastýř a vybral knihy, o kterých chtěl mladou ženu poučit.

Procházel úzkými uličkami mezi domy, kterým se blíže k městu nenápadně ztrácely zahrádky. Na cestě přes potok byla zeleň před domy výjimkou. První náměstí míjel po jeho levé straně a mířil k dalšímu přechodu přes vodu. Tentokrát míjel samu velkou řeka Oridii. Za mostem byla krásná cesta vedoucí přímo k paláci. Kopec byl obkroužen kolem dokola dlážděným chodníkem, po kterém chodili lidé stejně jako jezdily koně a kočáry.

Obešel celý kopec, až se ocitl před branami honosně vyhlížejícího paláce. Strážce jej s pozdravem pustily dovnitř a stejně, jako každý pátek vešel do uvítací síně, kde čekal až ho jedna z dvorních dam zavede do pokoje, kde na něj Arindel čeká.

„Dobrý den,“ ozval se hlas ode dveří.

„Dobrý den, pane,“ dostal odpověď od stejně mladé ženy.

Arindel byla beze sporu nejkrásnější v celém Helsferianu. Měla tmavé dlouhé vlasy do půlky zad. Dominantou její hladké tváře byly tmavé oči. Byla dcerou správce celého města.

Elendirovi působilo radost, že může mladou ženu učit. Ve vyschlém korytu jeho života byla ona jediný pramínek vody, v němž se zrcadlily odlesky slunce a měsíce.

„Dnes vám řeknu něco o Askalornu. Budeme mluvit o jeho geografii.“

Často otevřel knihu, ale nechal ji položenou na stole. Mluvil o všem, co chtěla dívka vědět, z paměti. Nepoužíval již vyslovená slova nebo cizí myšlenky. V té době psali autoři příliš složitě a jak sám věděl, Arindel je příjemnější, když slyší vysvětlení podle něj.

Učitel celou hodinu mluvil o rozdělení země Askalornu podle krajů, hor, vod a měst. Arindel bývala zvědavá. Snažila se hledat otázky, na které by Elendir neznal odpověď. Stávalo se však, že se zakoukala z okna a vůbec nevěděla, o čem posledních několik minut učitel mluvil.

„Z Nor Tarsilu teče řeka Oridia až do Menhionu, kde se vlévá do Ergenského moře,“ vysvětloval, když si Arindel položila hlavu na lokty a povzddechla si, „To je taková nuda. Raději bych dělala něco jiného. Nemůžeme probírat něco zajímavého?“

„Učím vás tomu, co po mě žádal váš otec.“

„Pane Elendire, viděl jste někdy Nor Tarsil?“ zoufale hledala záminku pro zajímavější rozhovor.

„Ano, viděl.“

Chtěl pokračovat v přednesu, ale byl okamžitě přerušen.

„Jaké to tam je?“

Přistoupil k oknu a podíval se skrz něj ven směrem na jih k Toským vrchům.

„Je to jiné než všechno, co jsem doposud viděl. Hezké místo a právem je královským městem,“ odpověděl téměř šeptem.

Dcera správce, nespokojená se strohou odpovědí, se hned snažila učitele přimět k delší odpovědi.

„Co je tam krásného a nezvyklého?“

„Jednou Nor Tarsil určitě uvidíte. Pro dnešek končíme. Za týden opět, má paní Arindel.“

Potemnělou komnatu ozařovala pouze malá skupina tancujících plamenů v krbu a dvě svíce stojící na stole. Elendir vzal knihu s červenou vazbou a otevřel ji téměř uprostřed. Jemnými tahy perem začal malovat.

Mladá žena sedící opřená u stromu. Byla nádherná. Dívala se vstříc lepším zítřkům. Nechal obrázek zaschnout, než knihu zavřel. V tom se vrátil bílý pes.

„Dobrý večer, Firne.“

Pes se s mlaskáním najedl a ulehl na své místo. Pán domu si ještě vzpomněl na věčně unuděnou žačku a tiše se představě zasmál. Uhasil svíčky a lehl si do postele. Nechtěl vědomě přivolávat zlé sny, ale měl neblahé tušení, že si ho najdou i kdyby byl na druhé straně Askalornu.

„Nechod' tam Velione. Nemusíš tam jít!“ volal Elendir.

Tvář muže nezračila žádný strach a obavy, jen upřímnost a lásku. V tu chvíli se Elendir probral udýchaný a zpocený.

„Už ne!“ řekl sám sobě a vstal z postele. „Od té chvíle není dne, abych si nevzpomněl.“

Díval se z okna směrem na louku, kde každý den sedával a vzpomínal, jak byl šťastný a jaký měl život dřív, než se chopil meče. Pes ho čumákem ze snění probral a začal na něj dorážet, aby se vrátil do postele. Elendir se na něj podíval a podrbal ho za ušima.

„Máš pravdu, už jdu. Děkuji.“

III.

Večer po deštivém dni stráveném doma otevřel dveře a podíval se do dálky směrem k lesu. Nechal chvíli proudit vlhý vzduch do

místnosti, aby vyvětral. Uvědomil si, že je teprve sobota. Bylo zvláštní, že si řekl *teprve*, přestože na nic konkrétního nečekal.

Rozhodl se dát do úklidu. Prach na skříních volal po utření a podlaha po zametení. Elendir dal nepořádku co proto.

Otevřel dveře nádherné staré skříně. Byla zdobená vyrývanými obrázky květin a měla měděnou kličku s ornamenty. Když ji otevřel, aby uklidil i vevnitř, zjistil, že by měl vyprat.

Sebral oblečení ležící na dně skříně a hodil jej na hromadu ke dveřím. U poslední košile prsty narazil do desky. Ozval se dutý náraz. Elendir zavřel oči. Poklepal na desku prstem ještě dvakrát rychle za sebou, než skřín zavřel. Odnesl košili k ostatním šatům na vyprání a utřel prach nade dveřmi.

„Zítřka bude svítit slunce.“

Slunce čekalo za obzorem, aby mohlo vyhnat noc z plání před Helsferianem.

Elendir přes sebe hodil poslední čistou košili a přes ni vestu nad kolena. Vydal se k potoku u lesa. Fiern oběhl ovce a nahnal je do stáda. Elendir se posadil na kámen u potoka a ponořil do vody oblečení. Slunce zářilo a tvořilo na louce tisíce duhových teček.

„To je klid,“ řekl šumícímu potoku muž a vyprané oblečení vzal zpět domů.

Než se však zvedl, přiběhl Fiern a skočil na druhou stranu malého vodního koryta. Zaštěkal na něj a mával ocasem.

„Fierne, ty víš, že tam nechodím.“

Elendir se opřel se o chladnou stranu kamene, kam nedopadalo slunce, a začal se do knihy. Čas utíkal jako voda v potoce.

Náhle se ozvalo zaštěkání Fierna odněkud z dálky. Pastýř zbystril a rozhlédl se. Na protilehlé louce Fiern poskakoval a štěkal směrem k němu.

„Ovce,“ řekl si nahlas Elendir a rozběhl se směrem ke svému příteli.

Fiern svého pána následoval hned, jakmile k němu doběhl a rychle se vydal po stopách. Vedly přímo přes potok a dál hlouběji do lesa.

„Ovce jsou pro vlky snadnou kořistí,“ řekl k Fiernovi jeho pán.

Fiern zrychlil.

Elendir za chvíli zaslechl štěkot. Došel k Fiernovi, který ovci pomalu hnal zpět. Rozhlédl se, aby zjistil, kde je. Spatřil úzkou cestičku mezi stromy, která vedla ke kameni, před kterým se leskl třícíci předmět. Chvíli se na odlesk zadíval. Soustředěně předmět pozoroval. Záblesky vzpomínek jím prolétly jako šípy. Pokýval hlavou, než se vrátil zpět na louku, kde Fiern vedl nalezenou ovci na její místo.

Pastevec zamířil do stínu velkého kamene. Jeho mysl však stále upírala svůj zrak na předmět, který odrážel sluneční svit mezi listnaté stromy. Pes pomalou chůzí přišel a pastevec se na něj dlouze podíval.

„Znamení?“ zeptal se.

Fiern lehl do trávy a pokýval hlavou na souhlas. Elendir si povzdechl a pohládl ho za ušima.

Nedělní Helsferian byl v plném proudu. Každý rok se stejný den oslavoval konec hlavní sklizně. Elendir nadšení nesdílel. Viděl a poznal o světě tolik, že se nedokázal bezstarostně radovat. Ostatní však tančili až do noci. Popíjeli víno a jedli dobrá jídla.

Bylo s podivem, že i v době, kdy byla země pod neviditelným pláštěm strachu z vlády mladého krále Maldegara, se lidé dokázali bavit.

„Vládce se měl stát Laniem. Askalorn by se dnes měl lépe. Zvláštní, že těsně před korunovací zemřel při návratu z mírových cest,“ pomyslel si Elendir. „Jakoby to bylo dnes.“

Vzpomínal, jak před lety byl jedním z těch, kteří se dobře bavili a tancovali celou noc. Nedovoľoval si prožívat šťastné chvíle. Cítil se

jako kdyby byl na půli cesty mezi mrtvými a živými. Jakoby někdo chtěl, aby tu ještě byl a přežíval i se svým trápením.

IV.

Elendir otevřel oči a tvářil se překvapeně.

„Žádné sny, už druhou noc?“ zeptal se Fierna.

Elendir se chystal na odpolední procházku kolem ovcí. Zavrzaly za ním dveře. Tiché kroky v trávě se ubíraly směrem k lesu. Ovečky se pásly a zvuky trhání trávy se rozléhaly jako šum jitřního vánku. Pozoroval bílou venkovskou zvěř, jak klidně žije.

„Vy dobře víte, co je váš úkol.“

Zařívával se na jejich tiché, němé výrazy. Prázdné pohledy pateticky sledující kus trávy, který budou žvýkat. Stejně mdlý a prázdný vnímal svůj život i Elendir.

V mysli mu opět zahořela vzpomínka, co se dělo před rokem. Vybavila se mu situace z minulého dne v lese. Znovu se zaměřil na ovce a sledoval, jak jeho mysl vyplavuje nejrůznější vzpomínky. Nechal se unášet proudem představ a vzpomínek. Fiern vedle něj zaštěkal a rýpnul do něj čumákem.

Elendir ho pohladil.

„Pojď Fierne, že mě nedoběhneš?“

Pes zaštěkal, když se za ním rozbíhal. Pastýř věděl, že zvířeti udělá radost a aspoň protáhne tělo. Fiern byl samozřejmě rychlejší a pobíhal okolo svého pána sem a tam. Náhle se zastavil a zaštěkal.

Elendir se otočil a všiml si drobné postavy kráčeující směrem k němu po okraji cesty. Jak se postava přibližovala, poznal v ní stařenku.

„Dobrý den,“ slušně pozdravil a dostalo se mu stejné odpovědi.

Její hlas byl však unavený a udýchaný.

„Pojďte, pomohu vám s tím,“ nabídl se Elendir a rovnou vzal těžkou tornu z babiččinych pokřivených zad.

„Děkuji ti, chlapče. Přišel jsi mi na pomoc jako posel z nebe. Sama bych to už byla neunesla.“

Babička začala povídat o cestě z její vesnice na trh v Helsferianu. Elendir ji poslouchal a kráčeli spolu směrem k městu.

„Už jsme tady.“

„Netrvalo to ani tak dlouho, co říkáš?“ zasmála se stařenka.

„Nashledanou, přeji příjemný den.“

„Máš za sebou temnou minulost,“ zazněl hlas staré ženy tajemně.

Elendir se zastavil a chvíli přemýšlel, jak to může vědět.

„Je ale už čas starou kapitolu uzavřít a jít dál. Všichni selháváme, odvaha je, zkusit to znovu.“

„Ale já..“

Elendir však větu nedokončil, protože když se ohlédl, babička už tam nebyla.

„Kdo koho potřeboval víc?“ zeptal se polohlasně.

Sedl do stínu kamene a přemýšlel nad tím, co se před chvílí stalo.

Cítil, že se něco začíná dít. Podivná znamení jej nepotkávají náhodou.

Večer Elendir vytáhl knihu s červenou vazbou a pero. Namaloval starou paní, která mu předala zvláštní poselství. Slova zapsal hned pod její obrázek.

„Všichni selháváme, odvaha je, zkusit to znova.“

Jen si povzdechl a vstal. Podíval se z okna.

„Jsou věci, které už začít znova nelze. Už je pozdě.“

Fiern tiše zavrčel směrem ke svému pánovi. Elendir se na něj podíval a podrbal ho za ušima.

Návraty osudu

I.

„Neber to, nedělej to. Ne, ty ne! Ty ne, prosím, ne!“ zněl hlas ženy směrem k němu.

Malý Elendir dobíhal ke skříni, která se sama otevírala. Spatřil tu věc. Předmět, který změnil jeho život.

„Synu, neber to!“ volala žena dál.

Chlapec se po předmětu natáhl. Než ho však stihl vzít, zalilo jej bílé světlo.

„Nee!“ zařval ze spaní a probudil se.

Posadil se na postel celý zpocený.

Fiern seděl vedle něj.

„Proč jsem to bral?“ zeptal se nahlas Elendir.

Do dlaní nabral vodu. Ovlažil se a prohrábl si husté tmavé vlasy. Vyhlédl z okna, odkud pozoroval měsíc. Fiern do něj začal strkat čumákem. Elendir věděl, že jeho přítel má pravdu. Měl by jít spát.

V úterý byly trhy otevřené celý den . Elendir se s Fiernem vydal na náměstí, kde se chystal nakoupit jídlo na týden. Procházel mezi kamennými pulty a vybíral, co se mu líbilo.

Platil z peněz, které jako pastevec dostával jednou za měsíc od Gedona. Muže, jemuž pastviny i ovce patřily. Peníze, které dostával za výuku Arindel, šetřil na horší časy. Měl už pěknou hromádku zlatých.

„Historie,“ řekl tiše učitel, když téma učiva pro Arindel označil, aby nezapomněl. Nikdy nezapomínal. Otevřel knihu o historii. Na list pergamenu vypisoval kapitoly, které stojí za řeč. Důležité krále,

letopočty bitev a významná období pro kulturu. Pár hodin práce mu kompletování stovek let dějin zabralo.

„Kdo bude dřív u skalky?“ zeptal se Elendir Fierna a rozběhl se.

Pes radostně zaštěkal a pobíhal sem a tam. Skalka bylo krásné místo. Malý vodopád s tůňkou. Příjemné místo na koupání, o kterém téměř nikdo nevěděl.

Fiern plaval kolem svého pána a dorážel na něj, aby si s ním hrál. Užívali si zábavu. Elendir bral čas ve vodě jako důkaz vděku svému příteli za věrnost v nejtěžších chvílích posledního roku.

Když už měli oba hraní dost, muž se opřel o skálu a užíval klidu. Šum vody a zpěv ptáků ho naplňoval pokojem. Zavřel oči a nechal se fantazií unášet do příjemného snu. Viděl obrazy všeho krásného, co kdy spatřil. Hory na východě, barva trávy na Tichých pláních, moře v Menhionu a vodopád na řece Tainimar.

Zvuky škrtnání pera o papír se tiše ozývaly do šumění trávy. Elendir kreslil do červené knihy za krásného slunečného dne.

Snažil se zachytit obraz skoro spící studentky, jak ji viděl minulý pátek. Kresba se mu podařila obdivuhodně. Dívka působila jako živá. Prohlížel výsledek detailní práce, když náhle zafoukal vítr a obrátil pár stránek zpět.

Na listu papíru, vlnícím se ve větru, stála dívčí postava. Elendir se na ni upřeně zadíval. Ozvalo se cvaknutí knihy. Muž trhnutím odvrátil zrak směrem k nebi, aby zahnal smutek.

II.

„Víš, co to pro něj znamená?“ ozýval se šepot starého muže od dveří. „Vybral si svůj osud. Už není návratu. Jejich duše jsou svázány. Dokud nezemře, bude spojen s prastarou nadpřirozenou silou.“

Slova byla protkávána pláčem ženy. „Je ještě tak mladý, nemůže přece odejít.“

„Ucítí to sám, nebude mít na výběr.“

Elendir otevřel oči a živě si vzpomínku vybavoval.

„Bylo mi teprve třináct let.“

Fiern tiše povzdechl, když se na něj podíval. Vstal a zahleděl se z okna. Pozoroval měsíc a hvězdy, jak na něj upírají svůj zrak.

Z temného lesa chvílemi prosvítaly záblesky směrem k oknu mladého pastevce.

Hrnek s čajem lehce cinkl o stůl a talíř s pečivem hned vedle něj. Elendir chtěl ve střeše opravit malou trhlinu. Spolu s Fiernem se vydal na louku obstarat ovce, aby se mohl vrhnout do práce na domě.

Ovečky pobíhaly po rozlehlé pláni. Pohybovaly se po zelené trávě jako bílé zástavy rytířů ze západu.

Muž je pozoroval a viděl mnohé obrazy. Kousavé vzpomínky na minulost kolem dokola proplouvaly myslí. Bílé vlající prapory se lehce třepotaly ve větru.

Elendir viděl chvíle, které ho uvrhovaly do zajetí vzpomínek, na něž nerad myslel. Začal bloumat temnými pocity a ztrácel vědomí. Oči se mu zavíraly, začal se propadat tmou do hlubin podvědomí.

Když procitl a rozhlédl se, viděl okolo sebe rozmazaný svět. Zvláštní tichý šum ho provázel, když se zvedl a kráčel neznámou krajinou. Vystoupal na kopec, který byl před ním, aby se rozhlédl. Pomalé těžké kroky ho vynesly na vrchol. Pod kopcem se rozkládalo malé údolí, v němž ležela bílá koule na vysokém dřevěném podstavci. Byla jako pěst sevřená v dlani. Křišťálový okraj se leskl. Ze středu byla vidět bílá mlžina. Zvláštní silná energie ho vedla dolů. Neovládal se, byl zcela pohroužen do magického světla.

Bezmyšlenkovitě pohlédl do koule. Jeho mysl byla těžce obléhána. Dokázal překonat jednu noční můru za noc. Nedokázal však překonat všechny naráz.

Ty nejhorší temné vyhlídky a vzpomínky se odehrávaly v jeden okamžik. Všechny je uvnitř sebe prožíval. Pod tíhou hrůz klekl na zem a prázdňě upíral svůj pohled do koule děsu. Nebyl schopen slova, vlastní myšlenky ani pohybu.

Ve skrytu duše si přál, aby raději zemřel, než by snášel bodavé výčitky. V kouli viděl svou matku. Chvilé, kdy se začal stávat tím, čím byl. Viděl všechno, co ho potkalo za posledních několik let. Jeho vědomí opouštělo tělo a pomalu odlétalo pryč.

V ten moment pocítil ostrou bolest na pravém předloktí. Přimělo ho to k pohybu a tím se mlžný svět rozplynul jako tlesknutím.

Fiern, zakousnutý v jeho ruce, na něj hleděl svýma uhrančivýma očima. Elendir ztěžka vydechl a narovnal se.

„Děkuji příteli.“

Večer se Elendir zadíval se na obraz, který měl na zdi.

Jednoduchá malba krajiny se zvláštním nádechem tajemnosti a krásy. Stromy tvořily střechu, pod kterou vedla úzká vyšlapaná cesta k obzoru. Za hranicí mezi trávou a nebem prosvítaly paprsky slunce.

„Vidím kam jdu, ale co je za obzorem?“ zeptal se nahlas Elendir.

Fiern otevřel oči a podíval se na něj. Ozvalo se zašustění stránek. Pastevec otevřel knihu se svými kresbami. Prohlížel si je od začátku. Naděje a odvaha přecházející k smutku a prázdnotě. Opakující se motivy naznačující trápení a tíhu osudu mladého muže. Ještě se mělo stát mnohé z toho, o čem nikdo zatím nic nevěděl.

III.

Elendir se vydal směrem k hradu učít dceru správce města. Slečna Arindel v učebně ještě nebyla. Elendir se v klidu posadil za stůl odkud se díval z okna.

„Omlouvám se za zpoždění,“ ozval se jemný ženský hlas.

„V pořádku,“ odpověděl učitel, aniž by přestal sledovat most.

„Dnes vám budu vyprávět o historii Askalornu,“ prozradil Elendir a Arindel souhlasně přikývla.

„Askalorn je země s bohatou historií. Vládlo zde mnoho králů a území se zvětšovalo i zmenšovalo. Posledních čtyři sta let je jeho rozloha stejná.“

Mluvil dlouho a mohl povídat ze svých osobních zkušeností. Tentokrát Arindel vypadala, že se dobře baví a dává pozor. Elendira překvapovalo, že stále reaguje a ptá se na doplňující otázky.

„V historii hrály důležitou roli hrdinské činy. Zní jako z pohádky, ale je to pravda. Bez několika odvážných lidí, kteří jsou dnes legendou, by země vypadala jinak. Patří mezi ně Henan, Taeglin, Eldregar, Tresten a Fernea.“

„A co Strážci Stealenor?“ přerušila jej žačka.

„Stealenor,“ pošeptal hlas v učitelově mysli.

„Stealenorští Strážci byli společenstvem mužů a žen ochraňujících Poznání a ty, kteří jsou na cestě k němu. Byli uznávaní bojovníci, o kterých všichni věděli, ale nikdo je neznal. Stáli na straně svobodomyšlných, aby je chránili před překážkami a nebezpečím, kterým se nikdo na cestě za poznáním nevyhne.“

Arindel se na něj podívala jako kdyby mu vůbec nerozuměla.

„Teď jste mluvil jinak než obvykle.“

„Jsou věci, o kterých je lepší nevědět. Tahle patří mezi ně. Dnes končíme.“

Vzal si knihu a chystal se k odchodu.

„Počkejte, Elendire. Zítra se koná slavnost tady na hradě. Srdečně vás zvu. Bude to zábava. Chci vás také poznat jinak než učitele. Slavnost začíná v osm hodin.“

„Děkuji, přijdu rád.“

„Zítra jdu do společnosti, příteli,“ sdělil novinu Fiernovi.